

Amy Shuard és Jeanette Pilou Szegeden

(Enyedi Z. felv.)

Amy Shuard és Jeanette Pilou a szegedi utcán

Hétfőn, a késő éjszakai órákban Szegedre érkezett a szabadtéri játékok Turandot-előadásának két világhírű vendégművésze: Amy Shuard és Jeanette Pilou. A vendégeket tegnap délelőtt a játékok igazgatói irodájában Tari János igazgató és Szinetár Miklós, a Puccini-opera rendezője fogadta.

Amy Shuard Londonból érkezett Magyarországra. Legutoljára Richard Strauss Elektrájában és Richard Wagner Walkürében Stuttgartban lépett közönség elé. Jeanette Pilou Milánóból utazott hazánkba. Elutazása előtt Dublinban énekelte Puccini Pillangókisasszonyának címszerepét.

A két világhírű művész elmondta, hogy hallottak már a szegedi játékokról. Amy Shuard ugyan csak most szerepel először hazánkban, de jól ismeri a tavalyelőtti

Trubadur-előadásán óriási sikerrel szerepelt Peter Glosopot, többször játszottak együtt.

Jeanette Pilou a Szegedi Szabadtéri Játékok látványos, monumentális előadásairól sok jót hallott. Híres, rangos fesztiválnak tartja a szegedit, s nagyon örül, hogy szerepelhet a játékokon.

— Ha a szegedi közönség is olyan aranyos lesz, mint a pesti, ahol már többször felleptem, nagyon boldog leszek — mondja budapesti sikereire emlékezve.

A délelőtti beszélgetés után a két vendégművész a Szegedi Nemzeti Színházban Vaszy Viktor karnagy vezetésével rövid próbát tartott. Este részt vettek a szabadtéri próbán.

A Turandot első jelmezes, zenekari próbája ma este lesz a téren.

Szolidaritási nagygyűlés

A Magyar Szocialista Munkáspárt budapesti bizottsága és a Magyar Szolidaritási Bizottság a genfi egyezmény aláírásának 11. évfordulója alkalmából táviratokat küldtek a Vietnami Hazafias Frontnak, a Vietnami Szakszervezetek Szövetségének és a Dél-vietnami Nemzeti Felszabadítási Front Központi Bizottságának. A táviratok kifejezik népünk szolidaritását a szabadságért harcoló hős vietnami néppel.

A Hazafias Népfrent Országos Tanácsa, a SZOT és a Magyar Szolidaritási Bi-

Átadta megbízólevelét a Vietnami Demokratikus Köztársaság új nagykövete

Dobi István, a Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnöke kedden fogadta Hoang Luong rendkívüli és meghatalmazott nagykövetet, a Vietnami Demokratikus Köztársaság új magyarországi nagykövetét, aki átadta megbízólevelét. Megbízólevele átadásakor a nagykövet a többi között kijelentette:

— Az amerikai imperialisták a Vietnami Demokratikus Köztársaság elleni légitámadásokkal arcátlanul megszegik az 1954. évi genfi egyezményeket, s veszélyeztetik Délkelet-Ázsia és az egész világ békéjét.

— A vietnami nép szilárd meggyőződése, hogy harci egységével, a Magyar Nép-

köztársaság, a többi szocialista ország kormányainak és népeinek odaadó segítségével, a világ békeszerető erőinek aktív támogatásával igazságos ügye győzni fog.

Dobi István válaszbeszédében többek között hangsúlyozta:

— Kormányunk és népünk a legerélyesebben tiltakozik az Egyesült Államoknak és csatlósainak vietnami agressziója ellen és támogatja a Vietnami Demokratikus Köztársaság kormányának, valamint a Dél-vietnami Nemzeti Felszabadítási Frontnak a vietnami kérdés megoldására vonatkozó javaslatait. (MTI)

Pénteken temetik Safrankó Emánuel elvtársat

Safrankó Emánuel elvtársat az MSZMP Központi Bizottsága és a Magyar Partizán Szövetség saját halottjának tekintik. Hamvasztás előtti búcsúztatása pénteken 16 órakor lesz a Kemerei temetőben, a munkásmozgalom nagy halottainak Panteonjában.

Safrankó Emánuel elvtárs 1890 június 5-én született Munkácsen. Munkáscsaládból származott. Malomipari tanonc lett, majd molnárségét. Tizenhét éves korától vett részt a forradalmi munkásmozgalomban. 1919-től tagja volt a Kommunista Magyarországi Pártjának. A Tanácsköztársaság idején Kecskeméten a direktórium tagja és a helyi népgazdasági tanács elnöke volt. 1928-ban kommunista tevékenységéért három, majd 1929 októberétől ismét több hónapig börtönben volt. Súlyos betegsége miatt ideiglenesen szabadlábra helyezték, s így került Emigránsként a Szovjetunióba.

1945 márciusában tért haza és itt a Duna-Tisza közti területi titkárság titkára lett. 1945-46-ban Vas megye főispánja, 1947 novemberétől szófiai követ, 1950-től 1954-ig pekingi, 1954-től 1956 decemberéig bejárni nagykövet volt. 1957 elején nyugdíjba ment és ettől kezdve az MSZMP budapesti VIII/1 körzetének vezetőségi tagjaként végzett társadalmi munkát. Több magyar és külföldi érdemrenddel tüntették ki, így a Munka Vörös Zászló érdemrendjével is. (MTI)

Rendkívüli kártérítést kapnak az árvíz sújtotta tsz-ek

Csökkentik a biztosítási díjakat

A Pénzügyminisztérium Biztosítási Főigazgatóságának utasítására az Állami Biztosító idén a biztosítási szerződésben szabályozott kártérítésen kívül kedvezményekben is részesíti az árvízkárosult mezőgazdasági termelősövetkezeteket. Az összevont vagyonbiztosítási szerződések alapján megtérít az árvíz kárának 50 százalékát. A súlyosabban károsult termelősövetkezeteknek a feltételek szerint nem biztosított, de az árvízzel közvetlenül összefüggő vízkárért is fizet kártérítést. Ide számítják többek között azokat a veszteségeket, amelyeket a buzárok, töltésszivárgások, csurgások okoztak. A vízkár milyenségét a Vízügyi Főigazgatóság szakvéleménye dönti el.

Az esőzések okozta belvizek miatt keletkezett károkat az Állami Biztosító nem térítheti meg. De abban a kedvezményben részesíti a gazdaságokat, hogy a tűz- és jégbiztosítási díjak arányos részét visszatéríti mind azoknak a tsz-eknek, melyek a belvizek miatt a biztosított terület egy részét nem bírták bevetni. A víz levezetése után hasznosított földek jég- és tűzbiztosítását az Állami Biztosító díjtalanul vállalja.

A belvív, felhőszakadás és az összefolyt esővíz sok termelősövetkezetben csökkentette a termés hozamokat. A tsz-ek augusztus 31-ig hozamleszállítást jelenthetnek be. Az Állami Biztosító kárbecslői megkezdtek a veszteségek felmérését. Az ország 569 községéből az ár-

Ma és holnap

Az egyszeri kovács úgy dolgozott, hogy fogott egy darab vasat, tűzbe tartotta, amikor szépen izzott a fém, kikalapálta, majd újabb vasdarabot vett, s kezdődött előlről a nem éppen szapora munka. Napjainkban gyakran eszünkbe jut ez a kovács.

Annai csupán a különbség, hogy jó kovácsunk története mostanra módosult: a példában a vasdarab immár gazdasági dolgainkat jelképezi. Sok év sok nagy munkájában kitűnően megtanultuk — értünk is hozzá —, hogyan kell az egy esetre szóló, az egyszeri munkát gyorsan, sikerrel elvégezni. Példánkkal élve: egy vassal már kifogástalanul dolgozunk — azt viszont még nem mindig tudjuk, hogyan kell egyszerre, egy időben több vasat tartani a tűzbe. Márpedig ez lényeges, döntő jelentőségű tudnivaló. Meg kell tanulnunk. Az „egy-vasas” módszerrel soha nem boldogulhatunk, messzire nem juthatunk.

A példázatról napi dolgaink-gondjaink nyelvére fordítva a szót: az élet körünkben parancsolóan követeli, hogy egyszerre, egy időben különböző távú feladatokat oldjunk meg. A távok közül a rövidebb már ismerősünk. Kis napi ügyektől az árvíz ellen éppen most zárt hősies küzdelemig a gyorsan, azonnal megoldandó tennivalókkal időre, becsületesen végezni tudunk. Az év azzal kezdődött, hogy néhány ilyen sürgős munkát el kellett látni. Ezek közé tartozott a munkafegyver szilárdításával, a vándorlás csökkentésével kapcsolatos néhány intézkedés, a normák felülvizsgálata, és — ahol szükséges volt — rendezése. S hogy első félévünk — még nehéz, közismert gondjaink ellenére is — vitathatatlan sikerrel zárult, abban része van e sürgős munkák becsületes, pontos elvégzésének.

De éppen ez a fél esztendő a bizonyíték rá, hogy a távok értelmezése körül nincs minden rendben, hogy gyakran nem vonjuk meg a szükséges határt. Most nem a munkahatárokról van szó, akik szívesen holnapra,

holnaputánra halasztják azt, amit ma elvégezhetnének. Ilyen is van, elég sok bosszúságot okoz ez a fajta ember. Am nánál nem kevésbé kellemetlen az sem, aki a hosszabb távlat munkáinak határidőit összetéveszti az azonnaliakkal, a maiakkal.

Hosszú távra szól például a takarékoskodás. A decemberi párthatározat után még is egyféle takarékosági kampány kezdődött. Tagadhatatlan, hogy ennek van néhány jó oldala is, erről első félévünk sok példája kézzelfoghatóan beszél. Az is igaz, hogy a takarékoság rövid lejáratú értelmezése a lényeg félreértésére vall. Nem arról van szó, hogy a már most megtakarítható időre, pénzre, munkára, anyagra ne vigyázzunk. A lényeg több: a gazdaságosság a szocialista típusú munka tartalmához kapcsolódik, annak legfontosabb vonása.

Tartós, hathatós sikerre csak akkor számíthatunk, ha munkánk minden területét a gazdaságosság melesszemenő igényével ellenőrizzük. Hányszor halljuk manapság mégis a megfogalmazást: „1965 a takarékoság éve”. Nem tiszta ez a csengés. Mert született az év kezdete óta jó néhány furcsa intézkedés is üzemeink, gazdaságaink egész sorában, éppen a takarékosági év ürügyén. S van ebben a meghatározásban bizonyos fajta várakozás arra, hogy ez az esztendő elmúlik majd, s akkor folytatni lehet ott, ahol korábban abbahagytuk, hiszen már mögöttünk tudjuk a „takarékoság évét”.

Folytathatnók még néhányan hosszú távú munkánk sorát. Elmondhatnók, hogy kötelező, nem egy évre, hanem korokra szólóan érvényes a termelékenység szakadatlan növekedése, a minőség állandó javítása, a technika szakadatlan korszerűsítése. Bármelyiket emelnék ki azonban e sokfajta tennivaló közül, s mérlegelnék mai társadalmi visszhangját-vetületét, valahogy úgy járnánk, mint a takarékosággal: gyakori körülöttük a torzító félreértés. Bizonyos, hogy enniféle táv között nem könnyű az eligazodás.

L. L.

Egy adag lelkesedés — tisztán

Félreértés elkerülése végett sietek leszögezni, hogy a lelkesedés fogalmán itt nem mechanikus tenyércsatogatás értendő. Sőt, ujjongani sem láttam senkit a szónak abban az értelmében, hogy kalapot dobáltak volna valakik az ég felé, hiszen nem jeles ünnep, hanem a köznapok egyikén jártam kint a Szegedi Ruhagyárban. Egyszerűen a jól végzett munkának örültek azok, akikről szólni szeretnék. A barátom — az üzem alkalmazottja — hónapokon át annyi jót-szépét mesélt a készáru-raktár Haladás szocialista brigádjáról, hogy végülis elhatároztam: szaván fogom, Nos, a hallottak és a tapasztaltak között nem mutatkozott differencia.

— ÉV ...

A három esztendeje alakult brigád most 33 tagot számlál. Nem komplett szocialista öntudattal kezdte itt a munkát egyikük sem, arra azonban, hogy a kollektívához tartozik, éppen olyan büszke a februári belépésű Sándor László, mint az alapító lerakó Búza István. Az egykori poros dohánypajta gondos kezek nyomán lényegült át ragyogó munkahelyé, ahol tisztaság, rend és friss levegő uralkodik. S ez igen fontos. A kész ruhaféléket úgy kell tárolni, majd továbbítani a megrendelőhöz, hogy egyetlen darab se kapjon flekket, szennyeződést. A brigádnapló szerint ez nem óhaj, hanem tény. A munkásörög Szabolcs-Szatmár megyei parancsnokságától, a MÁV központi szertárártól, a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumtól érkezett elismerő levelek gondos, fegyelmezett munkáról tanúskodnak.

Bárkihez fordulok, kétségtelen örömmel beszél a brigád eredményeiről. A jelszavak, a fogalmazások, a hanglejtések, az arcmozdu-

latok határozott lelkesedésre vallanak, s ez nemcsak a kommunistákra, hanem a pártönkivüliekre is jellemző. Amikor megkockáztatom a kérdést, hogy vajon akkor is így látják-e, amikor nincs vendégük, Ábrahám Illésné önértzetesen válaszol:

— Nincs szükségünk semmilyen mesterkélt ségre. Becsüljük eléri sikereinket, s együttáll magunkat is — ennyi az egész.

Igaza is van! Miért hallgatnák el, hogy tudnak már dolgozni közösségi érdekből is. Nemrég a raktár külső tatarozásához tömegesen jelentkeztek, pedig külön nem fizettek érte. A társadalmi munkában különösen jeleskedett Ürögi Károly, Bereng József, Mészáros István és Gyuris Ferenc. Ha a Haladás érdekében tenni kell valamit, magától értetődően vállalják valamennyien, utána elvégzik és feljegyzik a házi történelemkönyvbe.

Aki a raktári közösségben dolgozik, annak egész nap le a közérzete. Elszalad felette az idő. S ebben a párt-szervezetnek is jelentős szerepe van. Az itteni kommu-

nisták már megtanulták, hogyan kell ébren tartani az emberekben már jól kifejlesztett ambíciót. Számon tartják ki, mikor, mivel járult hozzá a kifizető célok eléréséhez, s nem fukarkodnak a nyilvános elismeréssel. Ez pedig rendszerint újabb erőt, lendületet ad. Egy csöppnyi becsületes munka a legszerényebb emberben is lobog, ezért megnyugtató, sőt talán boldogító is az a tudat, hogy az illetékesek értékelik fáradozását. A pécsi Ságvári Gimnázium tanulói csak rövid ideig végeztek itt gyakorlati munkát, mégis kellemes emlékekkel tértek haza. Legutóbbi évben emlékeztek meg a ruhagyári brigádban eltöltött szép napokról.

A Haladás-beliék önmagukat becsülik a fegyelmezett tanulással is. Bogdán Imre brigádvezető és Szamosi János propagandista egybehangzó kijelentése szerint a Marxizmus-leninizmus kérdéseit tanfolyamnak egész évben egyetlen igazolatlan hiányzója sem akadt. Senki sem keresett kibúvót a foglalkozások napján. Felkészülten, pontosan megjelentek minden alkalommal és olyan eleven vitát produkáltak, hogy öröm volt hallani.

Minden eseményt rögzítenek az utókor számára. S mivel sokat adnak a nyomukba lépők véleményére is, iparkodnak minél érdekesebbé, vonzóbbá tenni a brigád jelenlegi történetét.

F. I.

A KIVÁLÓSÁG TITKA

Somogyiné felv.)

Szegeden termelt, mégis „Hatvani erős” a neve e szép paprikának. Ha elnevezését nem is, de ízét, zamátát, erejét a szegedi napfénytől és a szegedi paprikatermesztők szakszerű gondozásától nyerte. Az az erénye is megvan, hogy jól fizet, ezer négyzetméter terület termése eddig 110 ezer forintot hozott a szegedi Felszabadulás Tsz-nek. Az üvegházakban még 20 ezer forintértékű zöldségpaprika vár szedésre. Képzünk a kertetészt női brigádjának három tagja, Varga Györgyné, Szanka Józsefné és Czírok Szilveszterné a zöldségpaprikát válogatja